

šni so: hranilnice, posojilnice potem zadruga in društva itd.

Živa resnica!

Javno postopanje pri sodnji bi marsiktere ga vohrnika na beli dan spravilo in pred vsemi poštenjaki osramotilo. Krepki upljiv Cerkve širi vero v Boga, vzbuja in ravna vest in goji pravo poštenost in krščansko ljubezen. Hranilnice, posebno pa posojilnice pomagajo ljudem do denarjev, da njim ni treba zahajati k vohrniku. Zato nas veseli videvše, kako se na slovenskem Stajerskem snuje vedno več šparkas in posojilnic. Pa še njih je premalo. Pri šparkasah je ta napaka, da človeka veliko stroškov in časa stane, preden se denar vzdigne. Nekatere posojilnice pa preveč dobička iščejo. Kmetiskim ljudem bi tedaj zoper vohrnijo najbolj pomagale posojilnice, kakoršno imajo mariborski nemški obrtniki, in kakoršno za mariborsko slovensko okolico snuje tukajšno kat. polit. društvo. Namreč več vrlih človekoljubov vložijo denarjev v posojilnico. Ta njim na leto daja 5 procentov obresti. (No šparkasa tudi ne daja več). Posojilnica pa ne smeje više kakor za 5¹/₂ procentov izposojevati. Taka posojilnica je ljudem v sili zaželjena in hitra pomoč, zoper vohrnijstvo pa krepka obramba. Pri omenjeni nemški posojilnici ali aushilfskassi se je pretekli mesec vložilo 46.000 gld. in izposodilo 45.000. Kolika dobrota! Domoljubi, pomislimo to!

Cerkvene zadeve.

Družba duhovnikov Lavantinske škofije.

F. J. B. Denašnjemu listu „Sl. Gosp.“ je pridjan račun „Družbe duhovnikov Lavantinske škofije“. Da dragi čitatelj, računa ne prezreš, kakor reči, ki te ne briga, pišemo v pojasnenje kratek so-stavek o imenovani družbi.

Delavec je svojega plačila vreden. Tako veli sv. pismo, tako zahteva tudi pamet človeška. Čem pridnejše pa kdo dela, tem večje plačilo se mu tudi spodobi; in čem težavnejša je služba, tem boljši mora biti tudi zaslužek.

In prav to je bilo stališče, na katero so se pospeli naši predniki, gledé dohodkov duhovskega stanú. Da bi duhovnikov, ki opravljajo najsvetejšo službo, in kot pastirji črede Kristusove nosijo breme odgovornosti polno, skrb za vsakdanji kruh ne trla, ter jih v prebelaženem poslu ne ovirala, so jim omislili dovoljnih, deloma obilnih dohodkov. —

Pa kar so oni ustanovili, je nemili čas razdjal. Nekdaj tako obilni dohodki duhovskih služeb so se sčasoma skrčili in znižali, tu pa tam do konca pogubili. Kamo so prešli in kako zgihnoli, tega razkazovati nečemo. Vsaj jih niso domače roke napravile.

Dendanes ima večina duhovnih gospodov tako pičlo in nedostojno plačo, da nikakor ne morejo

svojemu stanu primerno se nositi, še manje pa si za vede potrebnih knjig in časnikov kupovati. To je resnica, katere nihče, ki dotične razmere pozna, tajil ne bode. In ako duhovnik onemore, ter za opravljanje svoje službe, bodi si že zavoljo starosti, bodi si zavoljo bolezni, več sposoben ni, dobi 200, in ako se prav posreči, 300 gld. penzije; tedaj znesek gotovo na pol prenizek, da bi za hrano, opravo stanišče, zdravila ter druge potrebe ostarelega in bolehnega človeka zadosti bilo. Pregovor, da „Dominus vobiscum“ še nikoli ni kruha stradal, nekdanj resničen, proti lažnjiv postati.

Spoznanje o nedovoljnosti plače duhovnikov, in zares krščanska želja, možem, ki se tretjino svojega življenja po šolah z učenostjo trudijo, potem pa preimeniten in v sedanjih časih pretežaven posel opravljajo, skrb za vsakdanji kruh zljajšati: je vzbudila ter ustanovila po raznih škofijah družbe z namenom duhovnikom v pomanjkanji in revščini na pomoč priti.

Tudi v naši Lavantinski škofiji se je leta 1873. osnovala družba z enakim namenom. Vlada njo je potrdila in milostljivi knez in škof so njej pokrovitelj. Vsled svojih pravil (§. 3) podpira službe duhovnikov (družbenike), katerih uboštvo je obče znano ali dopričano, zlasti, ako p o d postavno kongruo stojé, ali so od kakih nesreč zadeti. Podpira tudi bolene, onemogle in doslužene družbenike. Še le poldrugo leto stara družba lepo raste. Dosedaj šteje 214 dejanskih udov in nje premoženje znaša 20.891 gld. 25 kr. a. v. Prav čvrsto in plodovito se bode pa vkoreninila še le tedaj, ko njo bodo svetovnjaki podpirali in v duhu krščanke darežljivosti ubogih duhovnikov se spominjali. Na nje se ozirajo tudi pravila družbe; kajti tretja točka §. 5 se glasi: Dohodki družbe so: Darovi in poročila duhovnikov in svetovnjakov. Tedaj svetovnjakom so te vrstice prav za prav namenjene in do njih se pošlje prijazna beseda: Podpirajte družbo duhovnikov!

Nikar ne ugovarjajte: „Imamo že tako plačila čez glavo in jim skorej ne bomo več kos“. Do takih ni poslana naša beseda. Marveč naša prošnja gre do tistih, kojim je Bog premoženja dal, in kar je še več, blago, dobro in krščanske ljubezni polno srce. Njim naj velja naša prošnja, ki si s posvetnim blagom kupujejo nebeška prebivališča; njim ki nahranijo lačnega soseda, oblečejo zapuščeno siroto, kinčijo veže božje. Menimo namreč, da kdor ubogemu duhovniku pomore, stori dobro delo; in prav do pike tu izpolnjuje besedo Gospodovo: Kar ste enemu izmed mojih bratov storili, ste meni storili.

Gospodarske stvari.

Živinoreja pa 51. občni zbor kmetijske družbe v Gradcu.

Ta družba je od 23.—26. februarja t. l. ob-